

have vi her en Haveindustri for Statens Regning, der maa vedtligeholdes, da Frugttræer ikke kunne avles godt her i Landet, uden at Regjeringen lægger sin Arm til. Vel har den nu i 80 Aar arbejdet paa at udbrede gode Frugttræer, men har i Virkeligheden kun deeltaget i at udbrede en saare stor Forvirring; men dog skulle vi endnu fortsætte det i nogle Aar, for at see, om vi ikke kunne oprette det, som vi i 80 Aar have forsømt. Ja, dersom de ærede Medlemmer ikke kunne see, at der i alt dette ikke ligger Andet end en Lyst til at holde derpaa, for deres Skyld, der skulle drive denne Have, for dem, der derved skulle finde deres Ophold, saa veed jeg ikke, naar man vil finde dette godtgjort. Begyndte vi ikke engang at gjøre en Ende paa den Art Sager, saa komme vi aldrig til Ende med dem; een af dem maa være den første, og det er da bedst at begynde med den mindste, Haverne. Der kan ikke være nogen Fare af nogenformigst Art for Landet, om vi lode denne Have gaae over til privat Bedrift, og skulde det end hænde sig, at Forvirringen med Hensyn til Uebernes og Bærernes Benævnelse endnu vedblev i nogle Aar, saa synker Staten ikke i Gruus derfor, og om vi, paa den anden Side, ved at beholde dette pomologiske Institut, under Indenrigsministerens Besyttelse, endnu i nogle Aar end fik lidt mere Rede paa Navnene, saa har Danmark ikke derved vundet stor Sikkerhed eller kommet til at veie mere i den europæiske Vægtstaaal. Det er virkelig Altsammen kun Paaskud, som bruges, for at holde fast paa denne Methode, at drive alle den Slags Sager for Statens Regning. Men hvor er da Grændsen for det, der ikke skal drives for Statens Regning? Dersom En jevnligt seer daarlige udført Smedearbejde, skulle vi derfor oprette en Statsmedie, for at faae udført godt Smedearbejde? Eller naar vi see en kluntet Gartner at pøde slet, skulle vi derfor indrette et Institut for Pøveri? Og hvad er Consequentsen af det Raisonnement, som her opstilles fra alle Sider, Andet, end at hvergang man seer en Mand, som ikke kan udføre sin Haandtering, som han burde, saa skal Staten lægge sig derimellem, skaffe en Lærer, skaffe et Institut, ja maafee skaffe sig et

Lysestøber-Universitet tilveie. Hold fast paa Sigfried v. Lindenbergs, læs i Sigfried v. Lindenbergs og see, hvor hans Ludimagister førte ham hen! Han skulde immer have sig „so ein Ding“, indtil han tilsidst fik sig en fornuftig Raadgiver og en jævn Kone, der skaffede ham til at regjere sine Undersaatter godt, og saa vilde han ikke mere have sig „so ein Ding“. Lad os ikke stille os som Sigfried v. Lindenbergs, og lad os ikke fristes af Ludimagistren, til altid at skulle have „so ein Ding“. Lad os begynde med at blive frie for denne „Ding“, hvorom der her er Tale, som er den, vi ubetinget kunne undvære.

Ordføreren: Jeg skal ikke indlade mig paa at smede med den ærede Rigsdagsmand; der vare andre Virksomheder, som jeg mere kom til at tænke paa ved hans Foredrag. Jeg vil overlade til Thinget selv at forklare, hvorledes man her kan komme til at tale om Danmarks Vel og Belfærd, og om dette kan opnaaes ved nærværende Lov, en Lov, hvor der alene spørges, om man skal anvende nogle faa hundrede Rigsbankoaler mere eller mindre til et Formaal, som ligesom er ønskeligt, og hvis Opnaaelse ialtsald er sandsynlig (Nei! Nei!), og som man, hvis man vil, hvert Aar atter kan stryge af Finantsloven, hvis man ikke finder, at Ministeriet, i hvis Haand Sagen er lagt med en saadan Raadighed, som man i Almindelighed ikke pleier at overdrage det, har foretaget bestemte Skridt til at opnaae det Formaal, hvortil man har betroet det Pengene. Der er her slet ikke Tale om nogenformigst Person, som hidtil har været ansat ved denne Have; det har værtimod været under Forhandling, at man skulde indføre den Bestemmelse i Loven, at hvis denne Post skulde være til, den da skulde besættes efter et offentlig Opflag, med behørig Vidnesbyrd om Bedkommendes Dygtighed, men man har dog fundet, at der ikke var tilstrækkelig Anledning dertil, idet det vilde give Sagen en Vigtighed, som den maafee ikke havde (Hør!), da det ikke er almindeligt i Lovene at foreskrive en bestemt Føremgangsmaade for Besættelsen af sllige Poster. Man kan vistnok stole paa, at Ministeren, navnlig naar Sagen bliver lagt ham paa Hjerte, vil sørge for en hensigtsmæs-